

1547 г. у едни търговци въ София. Цѣната имъ тогава била 18 аспри парчето¹⁾).

Презъ сжщото време се споменуватъ и вълчи кожи — pelle di lupi по цѣна около 54 аспри. Между обработенитѣ кожи се срещатъ бѣли агнешки кожи за подплата, по 40 аспри кожата²⁾: говежди кожи

Пазари. Още отъ епохата на II-то българско царство кожитѣ сж съставлявали главния износенъ артикулъ отъ българскитѣ земи. Както генуезки тѣй и венециански търговци сж изнасяли още презъ 14 в. кожи отъ България, предимно за Италия, — страна, която отъ преди вѣкове чувствувала нужда отъ вносъ на добитѣкъ, кожи и вълна. Заселването на турцитѣ само дало възможность за едно засилване на стопанскитѣ връзки между италианскитѣ градски републики и земитѣ на Балканския полуостровъ. Презъ 15 и 16 вѣкъ на първо мѣсто не венециани и генуезци, а дубровчани, сж организирали износа на тѣзи артикули отъ страната. Въ това отношение дубровчанитѣ успѣли по сухо и по море да ангажиратъ въ свои рѣце по-голѣмата часть отъ общия износъ на кожитѣ. Тѣ не оставяли нито едно отъ главнитѣ дебушета на Балканския полуостровъ не ангажирано отъ тѣхни колонии, или отъ отдѣлни експортни кѣщи. Тѣ успѣли да заседнатъ не само по крайбрѣжието на Черно и Мраморно морета, но и по сухо, — покрай западнитѣ области на полуострова. Ако се нанесатъ на географическата карта заселищата на дубровнишкитѣ колонисти въ Турция, ще се разбере, колко изкусно сж действували дубровчанитѣ при организиране експортната си търговия въ тѣзи земи. Цѣлия Балкански полуостровъ е билъ обграденъ отъ тѣхни колонисти и временни агенти. Бабадагъ, Килия, Варна, Цариградъ, Родосто, Одринъ, Скопие, Прокупле, Нови-Пазаръ, Бѣлградъ, Видинъ, Никополъ, и Силистра сж били градоветѣ, които образували обрѣжа около земитѣ на Балканския полуостровъ. Въ всички тѣзи градове сж били заседнали значителенъ брой дубровнишки колонисти. Въ тѣзи градове сж били сжщевременно най-главнитѣ стоварища, предназначени за износъ на стоки отъ тѣзи земи. Единствено презъ тѣзи градове е билъ пѣтьтъ на вносо-износа на стоки отъ Турция. По такъвъ начинъ малкото, но предприемчиви поданици на републиката на Св. Влаха, сж успѣли да монополизиратъ за нѣколко вѣка износа на кожи, вълна и воскъ отъ българскитѣ земи.

Пазаритѣ, къмъ които отправяли дубровчанитѣ изнасянитѣ отъ тѣхъ стоки, сж били старитѣ тържища на България. Това сж били на първо мѣсто италианскитѣ градове и отчасти Дубровникъ и Цариградъ. Това сж главнитѣ консумативни центрове на тогавашния свѣтъ, съ които българското народно стопанство е било въ връзка.

Завладяване полуострова отъ турцитѣ предизвикало отчасти известни промѣни въ пазаритѣ на изтокъ. На мѣстото на Венеция и Генуа, изпъква на първо мѣсто Дубровникъ, като главенъ експортенъ центъръ на стоки отъ полуострова. Дубровчанитѣ отъ своя страна

1) „Apresso suo inventario del robbe restate alla dogagna in Sophia nele mani di Nicolo Garzone chaistorj negri dieci ad aspri 18 . . . aspri 180“. Div. canc. т. 132 f. 235 сл.

2) „foldre bianche de agneline 3½ ad aspri 40 . . .“ п. т.